Aurel Cărăşel

Ceasornicarul

Sosise acasă la meşterul Williams într-o după-amiază fierbinte de vara. Orăşelul părea pustiu sub soarele torid şi nimeni nu-l întâmpinase la gara, aşa cum se hotărâse, de comun acord, cu pedagogul cel mustăcios. Ducea cu el o scrisoare de recomandare, redactata în termeni reci şi destul de vagi, şi un cufăr din lemn, cu rama metalica de jur-Imprejur, în care-şi ţinea strictul necesar. Oricum, cei din conducerea orfelinatului nu-l putuseră dărui prea multe lucruri.

Meşterul stătea pe veranda şi se făcea ca citeşte ziarul. In realitate, se dădea în balansoar şi se cufunda în amintiri puse de mult la naftalina. Când a auzit clopoţelul de la poarta, a tresărit şi şi-a scos repede ochelarii.

— Tu eşti, Frederic?! S-a mirat şi l-a fixat cu o privire ciudata.

I-a luat scrisoarea din mina şi abia daca şi-a petrecut privirea pe deasupra ei.

— Vreau sa spun, adevăratul Frederic Pohl, băiatul despre care au scris atât de mult ziarele?

Meşterul părea atât de uimit, incit pentru o clipa s-a fâstâcit şi nu a ştiut ce sa răspundă.

— E. eu, s-a bâlbâit şi a zâmbit nesigur.

Ce mare scofala era faptul ca scriseseră o mulţime de ziare despre boala sa genetica? Oamenii citiseră, se amuzaseră sau se miraseră, dar nimănui nu-l trecuse prin minte să-l înfieze sau măcar să-l facă vreo donaţie cât de mica pentru a-l ajuta sa

supravieţuiască. Fusese o simpla curiozitate de moment pentru public şi încetase sa le mai aţiţe interesul imediat ce un eveniment politic de amploare izbucnise undeva, în apropiere de Marea Mânecii.

— Fii binevenit, în acest caz, Frederic Pohl, a clătinat meşterul din cap, dar nu i-a întins mina, aşa cum se aşteptase el. Ma bucur ca direcţia orfelinatului s-a arătat interesata de propunerea mea. Hei, Jonathan, de azi aveţi un nou coleg. Mergi, te rog, şi arată-l dormitorul. Şi nu încercaţi să-l faceţi şicane din prima zi!

Jonathan era un băiat foarte înalt şi slab, cu ochi de vulpe. L-a apucat de brat şi l-a tras în josul unor scări din lemn, către dormitorul situat în subsolul clădirii. Ceilalţi ucenici se găseau în pauza de după masa şi jucau cărţi pe bete de chibrit, aşezaţi direct pe podea. I-au fost prezentaţi la grămadă şi fiecare l-a privit fara pic de curiozitate, fara sa întrerupă jocul. Jonathan i-a dat un hamac chiar sub fereastra şi i-a indicat un loc unde să-şi puna cufărul.

Chiar din ziua aceea, a început sa înveţe sa repare ceasornice. Era o meserie care-l plăcea, deoarece era o fire meticuloasa şi se simţea atras de mecanismele formate din sute de şurubele, arcuri, rotite dinţate, care păreau ca frizează perfecţiunea funcţionării. Şi avea ce învaţa. Meşterul Williams nu se supără niciodată pe greşelile făcute, dar avea grija sa se uite într-un fel care-ţi îngheţa sângele în vine daca repetai de doua ori aceeaşi prostie. Cu ceilalţi ucenici se obişnuise repede, deoarece nu prea aveau timp sa se vadă decât la orele de masa şi în perioada de somn. Nici măcar vreme sa participe la jocurile de cărţi nu-şi găsea, deoarece mai întotdeauna se ivea un mecanism de curăţat sau vreo rotita de strunjit.

Prin luna noiembrie, când primul an se scursese de mult şi ştia deja atâtea lucruri incit i se părea ciudat ca fusese o vreme când habar nu avusese de existenta acestei meserii fascinante, meşterul il chemase în biroul sau de sticla din mijlocul atelierului şi ii făcuse semn sa ia loc pe scaunul de lemn cu braţe. Se

aşezase cu inima strânsa, de parca ar fi bănuit ceea ce avea sa urmeze.

— Frederic, eşti cel mai bun ucenic pe care l-am avut vreodată, ii spusese repede, de parca s-ar fi temut sa nu fie întrerupt. Singurul ucenic care a învăţat de la mine absolut tot ceea ce trebuie ştiut în aceasta nobila meserie. Am mai avut băieţi capabili, care au ajuns meşteri vestiţi la rândul lor, dar niciunul ca tine. Îmi pare rau ca trebuie să-ţi spun: nu mai am ce sa te învăţ, băiatule, şi de azi încolo eşti liber de contract.

Parca ii căzuse cerul în cap. Îşi muşcase buza de jos pina la sânge şi se străduise sa nu izbucnească în lacrimi.

— Bine, dar eu. eu n-am învăţat chiar tot. Trebuie sa fie o greşeală. Nu stiu aproape. aproape nimic despre ceasurile electronice, se bâlbâise speriat.

— Alea sunt o porcărie fara viitor, decretase bătrânul şi-l aruncase din nou privirea aceea ciudata cu care-l întimpinase pe veranda. Şcoala s-a terminat, îţi dau patalamaua la mina, băiete. Poţi sa fii propriul tau stăpân. Cam ce ai de gând sa faci?

Ridicase din umeri şi se uitase către ceilalţi prin peretele de sticla, cum munceau aplecaţi deasupra menghinelor minuscule. Cine naiba să-l angajeze pe un slăbănog ca el, de nici 14 ani? Îşi simţea gura şi sufletul la fel de amare, ca atunci când trebuise sa părăsească orfelinatul.

— Tu eşti adevăratul Frederic Pohl, a clătinat meşterul din cap. Chiar nu-ţi aduci aminte de nimic? De absolut nimic?

— Ar trebui? Îndrăznise şi tremurase din nou aşteptând un răspuns care i se părea deja cumva cunoscut.

Meşterul s-a ridicat din fotoliul uzat şi s-a îndreptat către un birou mic, din lemn întunecat la culoare, aşezat în spatele uşii. A scotocit câteva clipe într-un sertar şi a extras de acolo o hârtie îngălbenită de vreme.

— Daca eşti chiar Frederic Pohl. cel adevărat, vreau sa spun, daca ma înţelegi. Atunci putem semna un Contract. aşa cum ai semnat unul asemănător şi cu tata. cu bunicul. cu străbunicul. cu întreg neamul Williams, de când acesta lucrează în breasla ceasornicarilor. Te pot angaja pe funcţia de gunoier de timp. Este singurul post vacant de care dispun la firma. Şi care te aşteaptă numai pe tine. Pentru ca nimeni altcineva nu este în stare sa facă asta. Daca îţi pui semnătura aici, îţi dau o camera separata, masa gratuita şi lucrezi cu programul pe care ţi-l faci singur. Ceva se petrecuse în clipa aceea în străfundurile mintii sale, de parca sclipise un fulger, ajutându-l sa revadă traseul unei vieţi ce părea a nu mai avea sfârşit. Avea lipsa din naştere ceea ce specialiştii în cronozofie numeau gena timpului. Nimeni nu ştia când şi unde venise pe lume, dar rămăsese scris ca în veacul al XVI-lea il adăpostise un Williams, ceasornicar la curtea unui nobil scăpătat, care-şi deprinsese meseria undeva prin regatul Bavariei. De-a lungul secolelor, fugise de multe ori de la familia Williams şi nimeni nu ştia pe unde rătăcea. Când revenea, exact ca şi acum, nu-şi mai aducea aminte de nimic. Williamsii il reangajau, de fiecare data, sa mature resturile de timp agăţate printre finele mecanisme interioare ale ceasornicelor aduse la reparat, resturi care îngreunau funcţionarea, determinând apariţia variaţiilor în măsurarea cursului timpului. Exista o periuţă speciala, foarte fina, despre care legenda spunea ca nici n-ar fi fost făcută pe pământ, cu care numai mina sa putea sa perie mecanismele defecte. Pentru ca nimeni, în afara de el, nu se pricepea sa vadă zdrenţele putrezite de timp atimind printre rotite. Datorita lui, faima clanului Williams era uriaşă, ceasurile reparate aici o singura data nemaiavând moarte.

Meşterul a oftat şi i-a întins Contractul străvechi, scris pe pergament. A oftat şi el: nu-şi aducea aminte nici un amănunt din fascinanta poveste. A examinat cu atenţie actul, semnătura sa autentica şi, pentru ca, oricum, tot nu avea altceva mai bun de făcut, a iscălit din nou, lângă cele 114 semnături identice.

De atunci, Frederic Pohl perie mecanismele ceasornicelor mecanice, sta pe pragul atelierului în timpul liber şi fumează

mahorca, aşteptând sa vina din nou Timpul în care trebuie sa uite. Pentru ca bucata cea mai frumoasa din repetitiva sa viaţă este aceea când deschide ochii într-o buna dimineaţa şi nu ştie unde se afla şi ce a făcut înainte.

Înainte, la meşterul Williams.

SFÂRŞIT